

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Banku [...] S.A. w W.

przeciwko Wyższej Szkole [...] w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez pozwaną Wyższą Szkołę [...] w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 grudnia 2012 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na potrzebę wykładni art. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U.2013.707 j.t.) oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej spowodowaną naruszeniem przez Sąd Apelacyjny art. 321 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Przytoczone przesłanki w istocie nie zachodzą, albowiem wskazane wyżej zagadnienie dotyczące art. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece jest przedmiotem szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 146/10, OSNC-ZD 2011/4/89, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r.,

III CZP 123/10, niepubl.). Nie ma ponadto znaczenia dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, albowiem Sady obu instancji wskazały szczegółowo w uzasadnieniach swoich orzeczeń, z jakich przyczyn nie uwzględniły sformułowanego przez pozwaną zarzutu nieważności czynności prawnej stanowiącej podstawę wpisu hipoteki zwykłej na rzecz powoda jako kredytodawcy.

Wbrew też stanowisku skarżącej skarga nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem strona pozwana nie wykazała niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Z treści pozwu wynika, że w skład kwoty 4.287.952,85 złotych dochodzonej pozwem wchodziła należność główna 986.651,63 zł. oraz inne należności, w tym odsetki za zwłokę w spłacie kredytu naliczane przez powoda poczynając od dnia 1 kwietnia 2003 roku według stopy procentowej wynoszącej 1,5 krotność stopy odsetek ustawowych. Sąd Apelacyjny zasądzając w orzeczeniu reformatoryjnym odsetki za opóźnienie w spłacie kwoty głównej kredytu za okres krótszy od objętego pozwem (od dnia 3 czerwca 2006 roku) oraz według niższej stopy procentowej (odsetek ustawowych) a także oddalając powództwo w pozostałej części nie orzekł więc ponad żądanie pozwu.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz powoda, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c.